

14948 LLEI 24/1999, de 6 de juliol, per la qual es modifica l'article 92.2 del text refós de la Llei de l'Estatut dels treballadors, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1995, de 24 de març, referit a l'extensió de convenis col·lectius. («BOE» 161, de 7-7-1999.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.
Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

L'article 92.2 del text refós de l'Estatut dels treballadors regula la possibilitat d'estendre convenis col·lectius en vigor a determinades empreses o treballadors. Aquest article recull la redacció original de la Llei 8/1980, de 10 de març, de l'Estatut dels treballadors.

Els agents socials, com a fruit de les reunions fetes dins el diàleg social, han posat de manifest la necessitat de procedir a la reforma de determinats aspectes de l'extensió de convenis col·lectius. El Govern assumeix i recull aquesta crida, amb la promoció d'aquesta modificació legislativa, consensuada amb els agents esmentats.

Els aspectes fonamentals que es reformen mitjançant aquesta Llei es refereixen als supòsits en què sigui procedent l'extensió, i els centra al voltant dels perjudicis derivats per a treballadors i empresaris de la impossibilitat de subscriure en el seu àmbit un conveni col·lectiu dels que preveu el títol III del text refós de la Llei de l'Estatut dels treballadors, originada en l'absència de parts legitimades per subscriure'l. D'aquesta manera es pretén eliminar supòsits anteriors que podien donar lloc a ingerències o iniciatives no desitjades en un àmbit de negociació concret.

Es reformen, així mateix, aspectes procedimentals, fonamentalment en el que fa referència a la durada del procediment, el qual es feia necessari escurçar per tal d'agilitar-lo. Així mateix es fixen els efectes desestimatoris de l'absència de resolució expressa.

Altres aspectes que es tracten són l'adequació, quant a l'autoritat laboral competent, a l'existència d'administracions públiques territorials amb competència en la matèria, ja que, com ha quedat exposat, la redacció de l'article 92.2 datava de 1980. Finalment, també s'identifiquen amb precisió els subjectes amb legitimació o capacitat per sol·licitar l'extensió d'un conveni.

Article únic.

L'apartat 2 de l'article 92 de l'Estatut dels treballadors, text refós aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1995, de 24 de març, queda redactat en els termes següents:

«2. El Ministeri de Treball i Afers Socials, o l'òrgan corresponent de les comunitats autònomes amb competència en la matèria, poden estendre, amb els efectes que preveu l'article 82.3 d'aquesta Llei, les disposicions d'un conveni col·lectiu en vigor a una pluralitat d'empreses i treballadors o a un sector o subsector d'activitat, pels perjudicis derivats per a aquests de la impossibilitat de subscriure en l'àmbit esmentat un conveni col·lectiu dels que preveu aquest títol III, a causa de l'absència de parts legitimades per a això.

La decisió d'extensió s'ha d'adoptar sempre a instància de part i mitjançant la tramitació del procediment que es determini per reglament, la durada

del qual no pot excedir els tres mesos; l'absència de resolució expressa en el termini establert té efectes desestimatoris de la sol·licitud.

Tenen capacitat per iniciar el procediment d'extensió els qui estiguin legitimats per promoure la negociació col·lectiva en l'àmbit corresponent de conformitat amb el que disposen els articles 87.2 i 3 d'aquesta Llei.»

Disposició transitòria única.

Els procediments d'extensió de convenis iniciats abans de l'entrada en vigor d'aquesta Llei s'han de tramitar d'acord amb la normativa vigent fins aquell moment.

Disposició final primera.

Es faculta el Govern per dictar les disposicions reglamentàries que calguin per a l'execució i el desplegament d'aquesta Llei.

Disposició final segona.

Aquesta Llei entra en vigor al cap de tres mesos de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Madrid, 6 de juliol de 1999.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

14949 LLEI 25/1999, de 6 de juliol, per la qual es declaren cooficials les denominacions Alacant, Castelló i València per a les províncies que integren la Comunitat Valenciana. («BOE» 161, de 7-7-1999.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.
Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

L'article 3 de la Constitució estableix un sistema jurídic que permet de parlar de doble oficialitat lingüística entre el castellà i altres llengües declarades oficials en els estatuts d'autonomia respectius.

L'article 7 de l'Estatut d'autonomia de la Comunitat Valenciana declara idioma cooficial el valencià, i indica, al mateix temps, que s'ha de garantir «l'ús normal i oficial» de les dues llengües. D'altra banda, l'article 3 del mateix Estatut indica que «el territori de la comunitat autònoma comprèn el dels municipis integrats a les províncies d'Alacant, Castelló i València». No obstant això, l'edició en valencià de l'Estatut es refereix a «les províncies d'Alacant, Castelló i València». Cal entendre, per tant, que les dites denominacions són les cooficials en l'àmbit de la Comunitat Valenciana. Aquest mateix fet es reproduïx en la «Llei d'ús i ensenyament del valencià» (Llei 4/1983, de 23 de novembre) quan, en el títol V, estableix les zones de «predomini lingüístic» d'una llengua o l'altra.

En totes aquestes denominacions en valencià es va tenir en compte el costum, la història acreditada documentalment i literària i les normes ortogràfiques acceptades per la comunitat acadèmica.

Malgrat tots aquests antecedents, la denominació oficial en valencià no s'ha aprovat en l'àmbit de l'Estat segons les previsions del Reial decret legislatiu 781/1986, de 18 d'abril, que en l'article 25.2 disposa que «només mitjançant una llei aprovada per les Corts Generals es pot modificar la denominació i la capitalitat de les províncies».

Per abordar coherentment la regulació de la qüestió cal tenir en compte també l'apartat 4 de l'esmentat article 7 de l'Estatut valencià, que —com a llei orgànica— forma part de l'ordenament jurídic estatal: «s'atorga especial protecció i respecte a la recuperació del valencià».

Article 1.

La província d'Alacant té igualment la denominació oficial d'«Alacant».

Article 2.

La província de Castelló té igualment la denominació oficial de «Castelló».

Article 3.

La província de València té igualment la denominació oficial de «València».

Disposició addicional única.

D'acord amb l'article 7 de l'Estatut d'autonomia de la Comunitat Valenciana, els organismes de l'Administració General de l'Estat han d'utilitzar la denominació de les tres províncies en valencià i castellà.

Per tant,
Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats,
que compleixin aquesta llei i que la facin complir.

Madrid, 6 de juliol de 1999.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

MINISTERI DE L'INTERIOR

14954 REIAL DECRET 1110/1999, de 25 de juny, pel qual es modifica l'article 41 del Reglament general de conductors, aprovat pel Reial decret 772/1997, de 30 de maig. («BOE» 161, de 7-7-1999.)

L'article 63 del text articulat de la llei sobre trànsit, circulació de vehicles de motor i seguretat viària, aprovat pel Reial decret legislatiu 339/1990, de 2 de març, en l'apartat 3, estableix que la vigència de les autoritzacions administratives regulades en el títol IV està subordinada al manteniment dels requisits exigits per atorgar-les, i en l'apartat 4, que l'Administració pot revocar les autoritzacions quan, després d'atorgades, s'acrediti que han desaparegut els requisits que s'exigien, i que, per acordar-ne la revocació, l'Administració ha de notificar a l'interessat la presumpta mancança del requisit exigint i concedir-li la facultat d'acreditar-ne l'existència en la forma i els terminis que es determinin per reglament.

En virtut de l'habilitació abans indicada, l'article 41 del Reglament general de conductors, aprovat pel Reial decret 772/1997, de 30 de maig, desplega reglamentàriament el procediment, els terminis i les formes en què, en cas de desaparició, s'han d'acreditar els requisits exigits per mantenir la titularitat de les autoritzacions administratives per conduir.

L'obtenció d'una autorització administrativa per conduir suposa l'habilitació legal perquè una persona, després de demostrar en les proves corresponents establertes a aquest efecte que posseeix uns coneixements, unes habilitats, unes aptituds i uns comportaments, pugui conduir vehicles de motor i ciclomotors.

El fet d'inscriure aquell dret en un marc de caducitat revela que a l'Administració li preocupa la necessitat de comprovar que els coneixements, les habilitats, les aptituds o els comportaments del conductor responen en el temps als que van servir de base per obtenir l'habilitació original, per una raó tan elemental i fonamental com és la seguretat viària, per al manteniment de la qual és transcendental el comportament d'un dels seus factors o elements, que és el conductor.

Quan el comportament del conductor, reflectit en la comissió freqüent d'infraccions greus o molt greus, és contrari a les normes reguladores de la circulació, aquest comportament, a més a més de no oferir garanties suficients per mantenir la seguretat viària, permet de presumir que el conductor ha perdut o no té els coneixements, les habilitats, les aptituds o els comportaments exigibles, cosa que determina la necessitat que dugui a terme un període de formació específica o que sigui sotmès a una nova comprovació per l'Administració, a través de les proves de control corresponents.

En virtut d'això, a proposta del ministre de l'Interior, amb l'aprovació prèvia del ministre d'Administracions Públiques, d'acord amb el Consell d'Estat i amb la deliberació prèvia del Consell de Ministres en la reunió del dia 25 de juny de 1999,

DISPOSO:

Article únic.

L'article 41 del Reglament general de conductors, aprovat pel Reial decret 772/1997, de 30 de maig, queda redactat en els termes següents:

«Article 41. *Procediment per a la declaració de pèrdua de la vigència.*

1. La Prefectura Provincial de Trànsit que tingui coneixement de la presumpta desaparició d'algun dels requisits que, sobre coneixements, habilitats, aptituds o comportaments essencials per a la seguretat de la circulació o aptituds psicofísiques, s'exigien per a l'atorgament de l'autorització, previs els informes, els assessoraments o les proves que, si s'escau i atenent les circumstàncies concurrents, estimi oportuns, ha d'iniciar el procediment de declaració de pèrdua de vigència de l'autorització.

2. L'acord d'incoació ha de contenir una relació detallada dels fets i les circumstàncies que indueixin a apreciar, d'una manera racional i fundada, que ha desaparegut algun dels requisits que s'indiquen en l'apartat anterior. En matèria de coneixements, aptituds, habilitats o comportaments es pot considerar que hi ha una desaparició presumpta d'aquests quan el titular de l'autorització, durant el període de dos anys, hagi estat sancionat en ferm en via administrativa per la comissió de tres infraccions greus, o dues de molt greus, o dues infraccions greus i una de molt greu, sigui quin sigui el vehicle amb què s'hagin comès. Igualment s'han d'adoptar en l'acord esmentat, si és procedent, les mesures cautelars de suspensió cau-